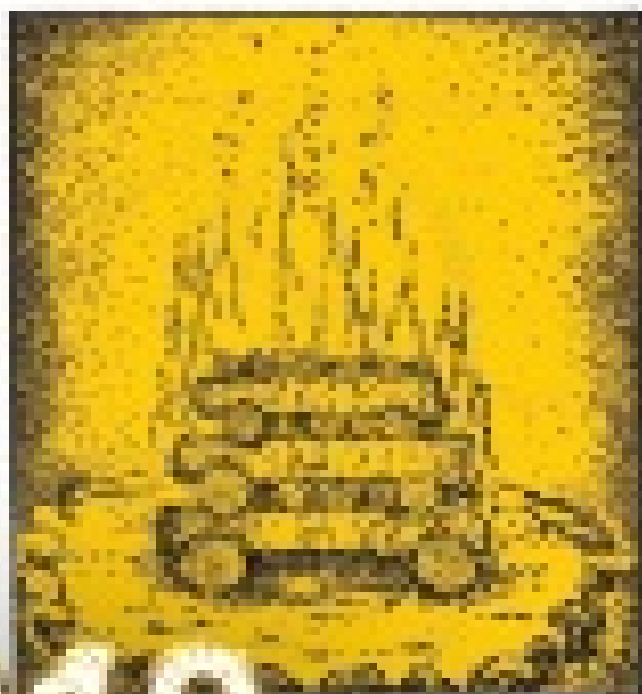

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Podraz

Vandr probíhal jako obvykle v poslední době. Hned první noc se dostavila nadílka v podobě svítilny do ksichtu, naleštěných kanad někoho, kdo vám stojí hned vedle hlavy, má chytrý řeči a na vodítku nepříjemného vlčáka. Následně pravidelně docházelo na vytažené kreditní karty, pípnutí a dalších 5000 Kč bylo v háji. U každého. Předtím jsme je celý roky vodili za nos a najednou tohle. Je pravda, že občas nám to vrátili, ale ta hrdost a zároveň cejch z toho, že jsme poslední trampové, co ještě doopravdy jezdí do lesa, nás posilovala v odporu. Jenže sedm víkendů po sobě nás vyhmátnout, to už bylo fakt divný.

* * *

Být poslední trampskou partou, která ještě jezdí na vandry, má nekonečnou řadu nevýhod. Spoustu krásných trampských fleků jsme sice měli jen pro sebe, bez tlačence, jenže zároveň s tím stoupl i počet ochranářů a zástupců represivních složek na jednoho trampa. Tedy na nás pět. Navíc jsme si od ostatních na slezinách vyslechli, že naším nezodpovědným trampováním na divoko, mimo vyhláškou povolená ohrazená místa, kazíme dobré jméno trampingu. Je pravda, že ochranáři, Lesní stráž, policie a další propagátoři ohrazených míst se činili a trampovat pěkně při ohničku v lese začalo být adrenalinovou záležitostí. A hlavně dost finančně náročnou.

Ale postupně jsme v tom začali být dobří, opravdu dobří. Nejdřív jsme se odnaučili tahat na vandr zapnuté mobily. To když Kenymu přišla pokuta za přespání na našem campu, který se nacházel v bezzásahové zóně Národního parku. Důkazem byly údaje získané od operátora, kde byl Kenyho vandr naprosto přehledně zmapován. Ale stejně tam po nás šli i přes naše mobilní ticho a přestěhovat camp i s převisem zrovna moc dobře nešlo.

Problém na čas vyřešil Pavel, Slimův parťák z práce. Kromě českého jména a perfektní češtiny na něm, díky jeho tatínkovi odkudsi z Afriky, nebylo českého vůbec nic. Nicméně jeho exotickéj černej kukuč byl zárukou toho, že jsme na našem campu mohli nadále bezpečně tábořit. Ochranným předpovědím komandům pak Slim důležitě vysvětloval, že jsme dobrovolníci v neziskovce pro integraci mladých uprchlíků do většinové společnosti. A že aklimatizace v české přírodě je jedním z pilířů našeho kurzu. A jestli nechtějí, aby na nich ulpělo podezření a následné obvinění z rasismu a xenofobie, tak ať nás raději nechají dál nerušeně pracovat.

Po nějaké době Pavla přestalo strádání v divočině bavit a s naším campem jsme to museli zabalit. Další jsme si už nepostavili. Mít stálé místo znamenalo mít i stálé finanční výdaje. Ale to volné toulání mělo něco do sebe. Dojít každý večer na neznámé hezké místo, najít si tam rovné flíčky ke spaní, udělat z kamenů kruh a s příchodem večera zapálit malý ohníček a pak už jen sedět na báglech kolem bylo fajn. A taky pomlouvat nepřítomné, koukat na hvězdy, opékat něco dobrého na mlsání se nám líbilo.

Koukání na hvězdičky nám však dlouho nevydrželo, a to díky aluminiové plachtě natažené nad ohněm, aby jeho žár a světlo nezachytila termokamera policejního nebo hasičského dronu. Míky sice ty hvězdičky na plachtu domaloval, ale nebylo to ono. No, zvykli jsme si. Po několika nečekaných nočních sprchách z letadel hasičského sboru Lesů ČR nám vlastně ani nic jiného nezbylo. S fotopastmi to šlo, dokud jich bylo v lese jen pár. Občasné vyfocení našich pozadí s kalhotami vyzývavě staženými na půl žerdi patřilo k oblíbeným kratochvílím, ale jak houstnul počet fotopastí, houstla i naše nálada a znovu klesaly cifry u našich bankovních kont. Pochody na místa, kam jsme chtěli do večera dojít, získaly podobu přesunu oddílu maskované paradesantní jednotky, kdy bylo potřeba jít směrem od předpokládaného místa, aby k večeru nastal zrychlený přesun směrem přibližným a v samotném nočním finále směrem správným.

V té době jsme už měli i po starostech s manželkami, protože poslední kapkou jejich trpělivosti nad naší posedlostí, a tedy i nepřímo stavem rodinných financí, bylo naše zdravotní pojištění ve výši pětinasobku standardní ceny. Pětinasobku proto, že jsme odmítli nosit zdravotní náramek, online napojený do centrály pojišťovny. To kdyby náhodou někoho přepadla rýmička a musela mu záchranka vyjet na pomoc. Stali jsme se tak těmi, kteří hazardují se svým zdravím a na takové hazardování je potřeba si připlatit.

Ale jak už jsem říkal, všechno to bylo většinou dobrý, tedy až do teď. Sedm víkendů po sobě takovej pech.

Ale na ten osmý jsme jeli náramně opatrně a připravení. Vlak jsme vynechali, ať na nádraží nevzbudíme pozornost. K lesu nás dovezl taxík, aby mýtné brány nenahlásily, kam s našimi auty jedeme. Les jsme prokličkovali a pak vyrazili ostrým tempem ještě rychleji na druhou stranu, do malého skalnatého údolíčka s potokem. Plachta nad ohněm byla fungl nová, dokonce jsme večer byli ticho, žádné zpívání, nic. Oheň jsme před spaním uhasili vodou z potoka a přesunuli se vyspat do křoví vzdáleného dvěstě metrů dál, v sousedním údolí. Thermofolie měly i naše spacáky.

Vše nám to ale bylo platný jako mrtvým zimník. Kolem druhé ráno svit baterky do ksichtu, naleštěné kanady, chytrý řeči, vlčák, kreditka, pípnutí a tak

dále.

Normálně jsme už z toho byli dost špatní. Dokonce natolik, že další víkend jsme zůstali doma. Poprvé po sto deseti letech nevyjel na víkend do lesa ani jeden tramp. To zavánělo velkou porážkou. Nejel jsem ani o víkend později. Svatba dcery je svatba dcery. Ale i u oltáře jsem byl napnutěj, jak to s ostatními dopadlo, až konečně v neděli večer zazvonil telefon.

Volal Slim a neměl zrovna veselej hlas a ani se vlastně moc nerozkecával. Jen řekl, ať zítra přijdu do hospody, že tam se dozvím víc. Pondělí se neutěšeně vleklo až k večeru, kdy jsem se, plný očekávání, nadějí i pochyb vydal do hospůdky. U našeho stolu už bylo plno. K mému překvapení tam seděli všichni a podle čárek na lístku bylo vidět, že dlouho.

„Tak jak?“ nevydržel jsem to.

Nikdo z kamarádů neodpověděl a dál všichni drželi své püllitry a koukali do pěny. Bylo mi jasný, že máme problém.

„Kluci,“ začal jsem konejšivě, „nic přece není tak horký jak se zdá, zase je oblařnem. Co si na nás vymysleli teď?“

Slim pomalu zvedl oči od püllitru, chvílku se na mě díval a pak jen tiše pronesl: „Čidla.“

„Čidla?“ opakoval jsem. „Čeho čidla? Na oheň, na zelenou barvu, na sprostý slovo, na kouř z doutníku?“

„Na tebe,“ a na můj nechápavý výraz dodal, „na každého z nás. Všimnul sis přece, že když jedeme v neděli z vandru, jak se od nás lidi odtahují, že jim smrdíme? No vidíš, tak o tomhle je řeč. Zase nás v noci dostali, jenže my už toho měli plný zuby a tak si trošku riskli následky a druhej den jsme na oplátku dostali jednoho z nich, a když mu tady Miky chvílku domlouval svojí pravačkou do duše, hejblo se v něm svědomí a řekl nám všechno.“

„A co teda řekl?“

„No, že na rozdíl od paďourů, kterým smrdíme až v neděli, tak těm čidlům my smrdíme hned po několika hodinách. To se jeden přece zapotí, když si tak poklusává s báglem po lese. To znáš ne?“

„Jasně že znám,“ připustil jsem, „ale co to znamená pro nás?“

U stolu zavládlo ticho. Nakonec se na mě Slim opět unaveně podíval: „To je právě to, ty čidla totiž znamenaj, že se na vandru budeme muset mejt, a možná i několikrát denně.“

U stolu se znovu rozhostilo ticho, dlouhé mrazivé ticho. Pochopil jsem a polilo mě horko. Potom se dostavil vztek a nakonec i smutek z úplného poznání. Ticho, které dál přetrvávalo, občas přerušil zvuk odsunuté židle, to když někdo z nás vstal a bez pozdravu odešel, abych nakonec zůstal sedět u stolu úplně sám.

A na vandr jsme už nikdy nevyjeli.

Michael Antony – Tony 1. místo – Próza Oldpsavci